

VOORUITBLIK

Aan de vooravond van een nieuw jaar is het weer tijd om vooruit te blikken. Welke ervaringen neem je mee en welke laat je achter? Kortom, wat is de les voor 2012? 'Man bijt hondboer' Jan Stam uit Kockengen, de Goudse ondernemer Irene Klein Haneveld en 'praatjesmaker' Monique Rijnen uit Alphen geven advies.

De held van 'Man Bijt Hond'

DOUWE-ANNE VERBRUGGE

KOCKENGEN • Jan Stam was afgelopen herfst een hit bij *Man Bijt Hond*. Zes weken lang was de excentrieke boer uit Kockengen elke dag te zien bij het populaire NCRV-programma. En niet alleen de Kockenezen zaten aan de buis gekluisterd om het wel en wee van boer Jan te volgen. Op de site van *Man Bijt Hond* stroomden de reacties binnen. Hoe heeft Jan zelf deze hype ondergaan?

De bel op de voordeur doet het niet. Omlopen dus. Rond de boerderij is het baggerig door de regenval, het is even ploeteren om de stal van Jan te bereiken. Staldeer dicht. Tja, daar sta je dan. Een paar tikjes op het raam van zijn woonhuis doet wonderen.

„O, ben je er al joh. Lag net even te pitten. Loop maar achterom, dan doe ik de staldeer open.”

Even later zit Jan aan de keukentafel te peuzelen aan zijn witte boterhammen met... worst natuurlijk. De ossenworst uit Kockengen is in-

middels een fenomeen. Jan zweert erbij. 's Ochtends, 's middags en 's avonds. Plots blaft Joppe. „Hé joh, hou je muil effe joh,” lacht Jan hem toe.

„Zit ik net lekker te eten en dan begin jij.” Jan en zijn hond Joppe zijn een twee-eenheid, maar het is duidelijk wie de baas is. Ook bij de opnamen van *Man Bijt Hond* bepaalde hij zelf wat wel en niet gezegd werd. „Je mos nie alles zegge joh.”

Nu alle opnamen en uitzendingen voorbij zijn heeft Jan tijd voor enige reflectie. „'t Is nu wel even genoeg zo. Vanaf de zomer zijn ze iedere

Jan Stam

'Ik mis het team wel. Je raakt toch een beetje aan ze gebecht'

Jan Stam geeft op geheel eigen wijze tekst en uitleg aan het team van *Man Bijt Hond*.

FOTO NANCY DOUWE-ANNE VERBRUGGE

week bij me langs geweest om te filmen. Maar nu het voorbij is, mis ik het team van *Man Bijt Hond* wel een beetje. Je raakt toch een beetje aan ze gechecht, weet je niet.”

Op de vraag of Jan beseft dat hij een BN'er is, reageert hij met zijn typerende boerennuchterheid. „Dat heb ik ook wel eens gehoord ja. Maar ik trek me er weinig van aan.” Of er dan echt niet iets is veranderd

in het leven van boer Jan? „Nou ja, je steekt je hand eens wat vaker op langs de dijk,” zoals hij de Portengense weg noemt. „Er wordt heel wat naar mij afgezwaaid de laatste tijd! Sommigen komen een praatje maken. Wel heb ik een heleboel kerstkaarten gekregen. Jammer dat niet iedereen zijn adres erop zet, want dan kan ik geen kaartje terugsturen. Ook kwam er een stel langs om een doos met spullen te brengen, helemaal uit Den Haag. Wat er in zat? Heel veel worst.”

Spannend vond Jan de televisie-

uitzendingen in het begin wel. „Toch een gek gezicht hoor, als je je eigen smoelwerk op de buis ziet. Ook vreemd om jezelf te horen praten. Maar het wende al snel. Na een tijdje vind je het heel normaal dat je iedere avond te zien bent op tv. En verdorie als het niet waar is: de laatste uitzending heb ik gemist. Ik was vlak voor de klok van zeven uur in slaap gedommeld op de bank. Toen ik wakker werd, hoorde ik nog net het eindmuziekje. Gelukkig werd die maandag erop de uitzending 's middags herhaald.”

Dat iedere dag 600.000 Nederlanders naar boer Jan hebben zitten kijken, is ook voor Jan zelf lastig te bevatten. „Zo'n boel mensen ken je niet echt makkelijk overzien, hè. Ik begreep van de mensen van *Man Bijt Hond* dat de filmpjes op internet heel veel bekijks hebben.”

MEISSIE

Een eventuele comeback op de televisie sluit Jan, als het aan hem ligt, niet uit. „Met Julia (de cameravrouw en journaliste, red.) heb ik het er wel eens over gehad. Ik heb tegen haar

gezegd: 'meissie, zend eerst maar een paar herhalingen uit.' Als ze me dan nog steeds pruimen, kunnen we altijd nadenken om nog een paar afleveringen te maken.”

Jan is toe aan zijn toetje. Melk met vla en boerenjongens. „Beetje alcohol erbij, joh. Die boerenjongens ken je gewoon kopen in de supermarkt hier op het dorp hoor. Maar ehh, met mij nog wat drinken of een sjekkje draaien? Nee? Ook goed. Dan ga ik weer verder hoor. Effe mijn koe Freule en de pinkies voeren.”